

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

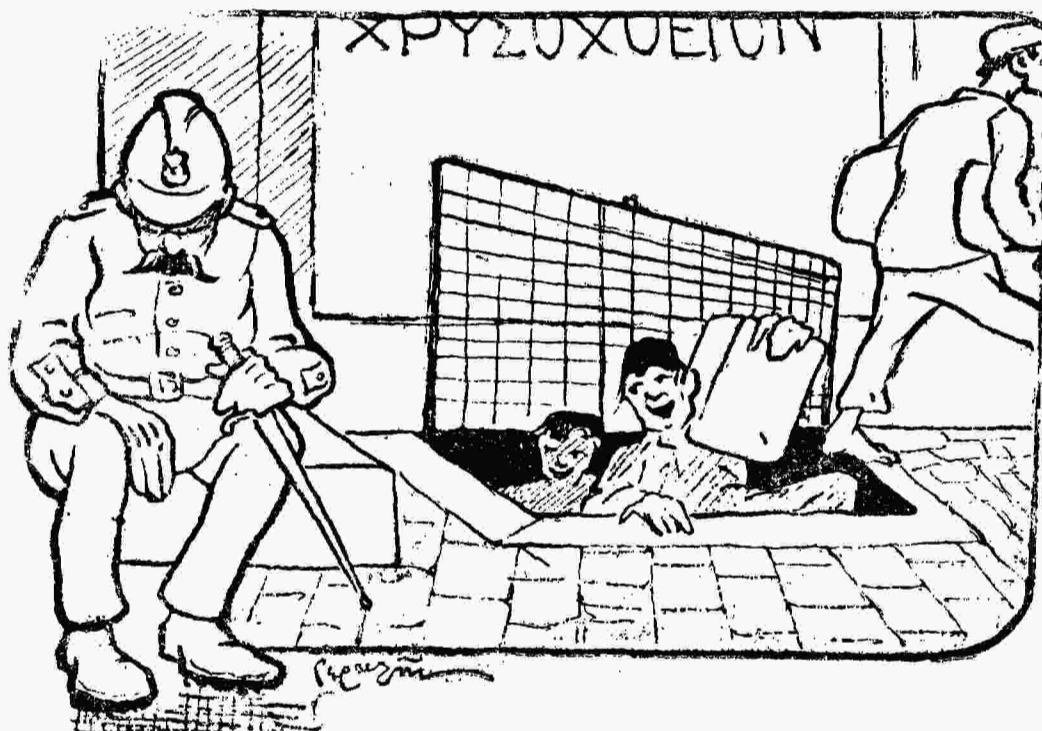
Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ
ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

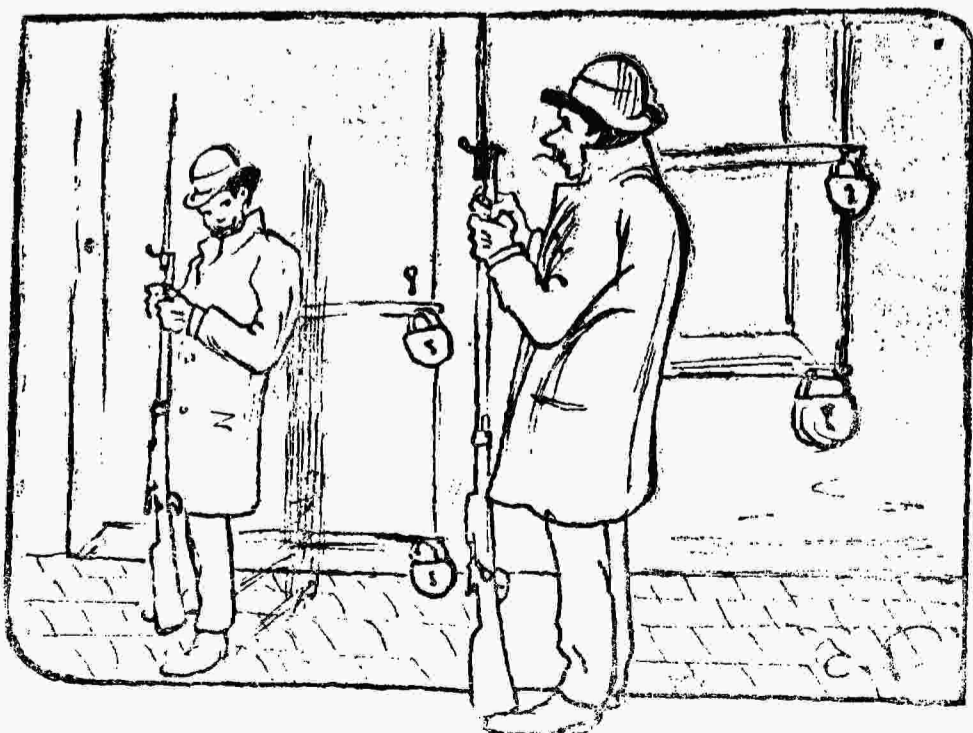

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 13 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 13

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

Ηώς όρουροῦνται τὰ μαγαζιά τῶν Ἀθηνῶν

Ηώς ΠΡΕΠΕΙ νὰ όρουροῦνται

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΙ ΔΙ' ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΧΕΙΡΟΣ

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ πολίτου παρατήρησις εἶν' αὕτη. Καί τὴν δημοσιεύομεν καὶ τὴν υἰοθετοῦμεν, διότι ἐπάνω στὴν ἀπλήν αὐτὴν παρατήρησιν, νομίζομεν, στηρίζεται ὅλο τὸ Οἰκονομικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως, — τὸ σωτήριον γιὰ τὸν τόπον, ὅπως τὸ διαλαλοῦν οἱ Κορδονικοί, — τὸ ταχυδακτυλουργικώτατον, ὅπως τὸ χαρακτηρίζουν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ ὅπως δυστυχῶς φαίνεται πῶς εἶνε.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης φωνάζει πῶς κάμνει οἰκονομίας χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν λαόν. Φωνάζει πῶς περικόπτει δαπάνας καὶ δὲν ἐπιβάλλει φόρους.

Περικόπτει λοιπὸν καὶ μὴ ἐπιβαρύνειν, εἶν' αἱ δύο πτέρυγες τοῦ οικονομολογικοῦ του ὄρνέου.

ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΟΝ ὅμως αὐτό. Ἐπιβάλλει φόρους τοσούς, ἀλλὰ τοὺς ἐπιβάλλει σὰν νὰ 'ποῦμε, δι' ἀριστερᾶς χειρὸς, ταχυδακτυλουργικῆς, ἂν θέτετε ἀκόμη καὶ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ παπᾶ.

Καὶ ἀπόδειξις τρανωτάτη τὸ περίφημον κονδύλιον τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν.

Τὸ κονδύλιον αὐτὸ τὸ περικόπτει ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

— Οἰκονομίαι τῶσων χιλιάδων δραχμῶν! φωνάζει ὁ κ. Δηλιγιάννης.

— Τῶσων χιλιάδων δραχμῶν! ἐπαναλαμβάνει ὡς ἤχῳ ὁ λαός.

Ἀνασκαφαὶ ὅμως πρέπει νὰ γίνωνται. Καὶ γιὰ τὰς ἀνασκαφὰς χρειάζονται παράδες. Καὶ τοὺς παράδες τοὺς δίνει ὁ λαός.

Γιάννης κερνᾷ καὶ πάλιν καὶ . . . Δηλιγιάννης πίνει.

ΑΥΘΗΣΙΣ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαχείων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, μὲ τὴν υποχρέωσιν ὅμως νὰ κάμνη αὐτὴ ἐξ ἰδίων τὰς ἀνασκαφὰς.

Αύξησης όμως του αριθμού των λαχείων, θα 'πῃ ἀπλούστατα νέα ἀφαίμαξις τῶν βαλαντιῶν τοῦ λαοῦ.

Λοιπὸν ἀφαίρει διακόσιες, ἃς ποῦμε, χιλιάδες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, φορτῶναι τριακόσιες χιλιάδες στὴν καμπούρα τοῦ λαοῦ. κάνει αὐτὸς τὴν δουλίτσα του, παίξει τὴν ρεκλαμίτσα του, κι' ὁ λαὸς ποῦ πληρώνει τὰ ἐξοδα τῆς θεατρικῆς αὐτῆς παραστάσεως, χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς, διότι πιστεύει ὅτι ἡ παράστασις εἶνε δωρεάν.

Κ' ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ γίνονται στὴν Βουλὴν καὶ διὰ τῆς Βουλῆς, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ, ὡς ἐπαῶδον, τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ Σουρῆ :

... Καὶ δὲν εἴμαιν γιὰ γέλοια
παρὰ μόν' ὁ Φαουλάης,
τῆς γκαμῆλας τὰ κουρέλια
κι' οἱ πατέρες τῆς Βουλῆς !

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

IV

Πάνω στὸ γλῆντι ἐπίστεφα
πὼς σέκανα δική μου.
Κι' ὅταν τὸ γλῆντι ἐπέλειωθε
σέβωπα, ξανθὴ μου :

— Ἐὖ μάγαπῆς : ἔμ' εἰσοῦμε
πάντα λοιπὸν μαζί !
Καὶ βοῦπες λιγωμένη :

— Ἀγάπη ἔσπεκ μάτικη
μὴ νύχτα μόν' εἶ
καὶ τὴν αἰγὴν πεθαίνει.

V

Πίστεψέ σ' ὅτι οἱ ἔλεω
κι' ἄν σου 'πῶ ὅτι γιὰ σένα
θε νὰ πάρω τὰ βουναί,
Πίστεψέ το ! Τίς ἡμέρες
τι ἔγλεντιοῦ καὶ τῆς χαρῆς
Μέσ' τοῖς ἄλλοις μασκαράδες
εἶν' κι' ὁ 'Εβρος μασκαράς.

VI

Φιλόσοφε, τί γάνεσαι :
τὸν νοῦ σου τί ζαλίζεις :
Τὸ πρῶδλημα τὸ ἄλυτο
νὰ λῶσῃς τί πασκίζεις :

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΓΥΑΛΑ

Ἡ κυρία σύζυγός μου ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι ἡ οἰκογένειά ἐφείλει νὰ ὑποδεχθῆ ἐνπρεπῶς τὸν Καρνάβαλον. Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ, ἡ ἑποικία ἐξεδηλώθη μὲ τόνον διαταγῆς, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν μελωδικωτάτων χειλιῶν τῆς δυστυχῶς τὴν τελευταίαν ὥραν, τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ Ἐπιμηλητεία, ἡ ὁποία εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίστασιν ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ ἐξιστοῦ ὑποκειμένου μου, ἀνέλαθε νὰ παρασκευάσῃ τὰ τῆς ὀριζμηθευτικῆς ἐξόδου. Τὰ θέματα τὰ ὁποία ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀξιολογήνητον ἐπιμηλητεῖαν πρὸς λύσιν ἦσαν τὰ ἐξῆς δύο.

Πρῶτον. Νὰ εὐρεθῆ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ παρακωλουθῆτῃ ἡ οἰκογένειά τὴν διέλευσιν τῶν ἀμαρτῶν, χωρὶς τὸ μέρος αὐτὸ νὰ εὐρίσκειται οὔτε ἐπὶ ἐξόδου, διὰ τὸν φόβον γαρνητοσακίσματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δρόμου, διὰ τὸν φόβον κρουσολογῆματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δρόμου, διὰ τὸν φόβον σαλαπατήματος, οὔτε ἐπὶ ἀμάξης διὰ τὴν φοικὴν τῆς ἀραιμάξεως. Δεύτερον. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ν' ἀγορασθοῦν καὶ ν' ἀπο-

Μι' ἀποκρῆν εἶν' ἡ ζωή,
τὴ μάσκα δλοὶ φοροῦμε,
Κ' ἕνα τρανὸν Καρνάβαλο
— τὸν Χάρο — καρτεροῦμε !

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ἜΡΡΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΨΙΜΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ὅταν εἰς παιὰν ἐς καιροῖς, ὅταν ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶχε σημειώσει τὴν πρώταν αἰτοῦ πρωθυπουργίαν, τὴν πρώτην ἐπιστολαίαν, μετὰ Κ. ἔτρας καὶ ἀποκλεισμοῦ, ἔρριπτε δὲ τῆς κλεΐδας τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ Ἄνκτορα, ὁ Τρικοῦπης ἀναλαμβάνων τὰς ἡνίας τοῦ κράτους κατὰ τὴν κρισιμότηταν τοῦ ἔθνικοῦ βίου ἐποχῆς, δὲν περιορίσθη μόνον νὰ ἀποσοβῆ τὴν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐξῆσε διὰ τὴν ἀποσοβῆσιν κατὰ τὸ 1897, ἀλλ' ἐπελήθη τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἱζικῶν μεταρρυθμίσεων.

Μία τοῦτων ἦτο καὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν εἰς 150, τὴν ὁποίαν μετὰ περιωριστῆς προθυμίας ἐψήφισεν ἡ κοινωτικώτατη Βουλὴ τῆς 7ης Ἀπριλίου.

Διότι μετὰ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος ἄλλων τῶν ἔθνων τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ὅπου εἰς βουλευτικῆς ἀναλογεῖ εἰς 70,000 κατοίκους, μετὰ τῆς Ρουμανίας, ὅπου ἕναν ἐκλέγουσιν 45,000 κάτοικοι, καὶ τῆς Σουηδίας, ὅπου ἐκλέγουν ἕνα 30,000, ἡμεῖς μόνον εἴμεθα τὸ πλεονεκτήτερον ἔθνος εἰς βουλευτικῆς, ἐκλέγοντες ἕνα ἐπὶ 10,000.

Καὶ εἶχε σκεθῆ ὁ Τρικοῦπης, ὅτι ἂν οἱ 250, ὅσοι ἀπετέλουσαν τὴν τότε Βουλὴν, περιορίζοντο εἰς 150, ὄχι μόνον ἠθέλωμεν γειτονεῖσαι πρὸς τὴν ἀγαθὴν ἄλλων τῶν ἄλλων κρατῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εὐρίσκοντο ἠπέναντι τοῦ προϋπολογισμοῦ 100 στόματα ἐλιγότερα καὶ ἰσοριθμοὶ γαστρονομικῶν σωλῆνες.

**

Ἀλλ' ἤλθε πάλιν ὁ κ. Ἀνδριγιάννης καὶ εὐρήσκει ὅτι ἡ αἰθουσα τῆς βουλευτικῆς ἐφαίνετο πολὺ κενή, με 150 βουλευτῆς, ὅτι ἂν τοὺς ἀνεβίβαζε πάλιν εἰς δύναν μὲν διλοχίας, θὰ ἴδοντο μὲτα εἰς τὸν μέγαν βουλευτικὸν πλῆθος, νὰ καταρτίξῃ εἰκοζώτερα τὰ στελεχῆ τῶν ἡμετέρων ἔκρινεν ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τῆς προσφορῆς καὶ τῆς ζήτησεως, ὅσον περισσότερα στόματα ἀνοίγονται πρὸ τοῦ σάκκου τῶν ρουφετιῶν, τόσον εἶνε εὐκολώτερον νὰ τοὺς προθήσῃ με μικροτέρας μερίδας.

Τρόπος διάφορος, βλέπετε, τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰ πράγματα, ἀλλὰ πολὺ φαίνεται, σαλερός, διότι εἶδεν ὅτι με τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπανεφέρεν ἐκ μόνης τῆς φιλοδοξίας τοῦ νὰ πράττῃ τὰ ἀντίθετα τοῦ Τρικοῦπης, κινδυνεῖται νὰ φαγωθῆ καὶ αὐτός, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ πλῆθους. Δὲν ἐνθυμῆθη, ὡς φαίνεται, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιμεινόμεν καὶ πολὺ εἰς τὴν παρομοίωσιν, ὅτι πᾶσα ἐπιπίπτουσα ἀγέλη, ἀδιαφόρως τοῦ εἶδους αὐτῆς εἶνε τόσον περισσότερον ἐπικίνδυνος, ὅσον εἶνε πολυαριθμότερα.

Ἐδέσθη λοιπὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ προχθὲς εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἀπεράσθη νὰ ἐφαρμοθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν . . . τὴν παρακατάσιν.

Καὶ ἐπανερχεται πάλιν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, εἰς ὅσα κατεδίκασεν, ὅπως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ καρποῦ, ὅπως ἐπανῆλθεν εἰς τόσα ἄλλα χροῖσιμα πράγματα, κατὰ τῶν ὁποίων εἶχε ρίψει ἀφροῦς ρητορικῆς, καὶ καθ' ὃν εἶχε στρέψει τὸν καταργητικὸν αὐτοῦ πέλεκυν.

Διότι καλὴ εἶνε καὶ θεαματικώτατη καὶ ἀδάπανος εἰς ἐγκεφαλικὸν φωσφόρον σκέψων ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν ἄλλων, ἀφοῦ εἶνε ἡ πολιτικὴ τῆς καταλίσεως. ἀλλ' εἰς τὸ τέλος καταλίγει καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη εἰς χρεωκοπίαν. — Ὅταν τὰ εἴδη κανεὶς ὅλα δὲν ἔχει ἐπειτα τί νὰ κάμῃ. —

Ἀνάγκη λοιπὸν ἀνοικοδομίσσεως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ οἰκοδομεῖν δὲν εἶνε ἐξ ἴσου εὐκόλον πρὸς τὸ καταλίγειν, διὰ τοῦτο ὁ κ. Ἀνδριγιάννης ζητεῖ νὰ ἀνευρίσῃ δι' ὅλους τοὺς κλάδους τὰ παλαιὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τοῦ Τρικοῦπης, διὰ νὰ ἀναγεῖρῃ ἐκ νέου ἡ αὐτὸς κατεργασίαι.

Ἐκ τοῦτου ἀποδεικνύεται, ὅτι διὰ τῆς ἐξελίξεως ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν προκατόχων, μεταμρφωνεταί εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ:

«Ράθε καὶ ἐγὼ, δουλεύει νὰ μὴ σοῦ λείπῃ». Καὶ τῆς πολιτικῆς ταύτης ἀπεδείχθη ἐξοχὸς ἀριστοτέχνης ὁ κ. Ἀνδριγιάννης.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΡΗΜΟΚΚΑΝΣΙ

Στὸν φίλο μου I. N. Γιουπάκη
Τῶν κέδρων πλῆρω ἐρείπει καὶ στήνω ρημοκκλήσι
Καὶ με τὸ δάκρυ ἀνοίγοντας τὸ δρόμο ἐνὸς γυαλοῦ
Τὴν ταξιδιάρικη ψυχὴ πονετικῆ ἐγὼ κλείσει,
Ποῦ ἀπὸ τὰ στήθη μου ἐφρευε, σὺν ὄνειρο, γι' ἄλλοδ...

**

Κ' εἶχε ἔσθ' ἔξενε ἡ ἐρημία πηλὴ παρατραπέσῃ,
ἑωρῶντας τὸν Ἀύγερινὸ με τοῦ κοροδάλλου
Τὸ πλῆρω γλυκοκλήμα νὰ τῶν, πρὶν νὰ ὄσση
Ἐστὸν βῶδον τὸ νανοῦρισμα, ἔστὸν ὕπνο τοῦ Καλοῦ...

**

Μὴ με τὸ ψυχορρήγμα τοῦ κεντοῦ γλωσσίνης,
Ὅσο πῆστερ τοῦ Βοσιῦ ἔσθ' ἔσπερὰ του ἀνάρτει,
Καὶ τίς φρεσῶδες τῆς, ἑωρῶντας, ἀπλόνας πεθυμέν...

**

Κ' εὐθὺς, σὺν ροδούρισμα, ποῦχε τὸν Ἰλλιο νύκτη,
Τὸ κέδρινο ἐκκλησάκι μου τραχανηράκι κένω,
Τὴν ἔρωστέ μου τὴν ψυχὴ ἔσθ' Πάλαρος νὰ γένω !
Σπῆστες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κινδύκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

σταλοῦν εἰς τὸ σπίτι δλα τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάλληλον μεταφερῆσιν τῶν τριῶν τυχόντων οἱ ἵποιοι εἶχαν συνομάσει μετὰ τῆς μαμάς των ἐναντίον τοῦ βαλκαντιοῦ καὶ τῶν νεύρων τοῦ δυστυχῶς ραγιά των.

— Κοίταξε τὸ σκεπὸν νᾶνε ἐκλεκτὸ, γερό καὶ . . . φθνὸ ! Νὰ πᾶρῃ καὶ κουδουνάκια γιὰ τὰ ντόμινια ! Μὴ ξεχάσῃς καὶ τὰ φλωράκια γιὰ τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ. Πέρασε κι' ἀπὸ τὴν κουμπῆρα νὰ σοῦ δώσῃ τὰ βλάχικα τῆς Νίνιας γιὰ νὰ κόψω ἐπάνω σ' αὐτὰ, τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ μας ! . . . Κότταξε νὰ μὴ . . .

Ἡ ἐπιμηλητεία ἐτρέπη εἰς ἄτκατον φυγὴν διὰ νύπορφυγῆ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν διαταγῶν !

Τὸ βράδυ ἐλονουκίει εἰς τὸ σπῆτι. Ἡ κυρία μετὰ τῆς ὑπηρεστῆρας κατεγίνοντο εἰς τὸ ρήψιμο τῶν ἐπισήμων ἐνδυμάτων τῆς παρουσίας. Ἡ ἐπιμηλητεία, διὰ Σουλτανικοῦ ἱσαδῆ, εἶχε καταδικασθῆ νὰ κόβῃ με τὸ ψαλίδι γλωσσάκια ἐπὶ τοῦ σκεπὸν καὶ νὰ γυρίξῃ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, τὴν βῶδον τῆς ραπτομηχανῆς.

— Καὶ γιὰ θέσι ἐρρόντισες ;
— Στὴν ἐξέδρα . . .
— Σοῦ εἶπα οὔτε στήν ἐξέδρα, οὔτε σὲ ἀμάξι, οὔτε σὲ μπάλκων, οὔτε τὸ δρόμο νᾶνε !
— Ἄν ἤμπορούσαμε με κἀνὲν . . . ἀερόστρατο ! . .
— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! . .
— Ἡ τούλάριστον ν' ἀνεβίναμε σὲ ποδήλατο ! . .
Ἡ ἐπιμηλητεία τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθη με μίαν

ἐλπιδά : Ὅτι ὁ Θεὸς ἐξ εὐσπλαγγίας, ἤμποροῦσε νὰ μακρωσῇ τὰ κατακτητικὰ σχέδια τοῦ θῆλεως αὐτοῦ Ναπολέοντος, διὰ κἀμμιας εὐεργετικωτάτης βροχῆς !

**

Κυριακὴ πρωί. Συνέχεια τῶν νυκτερινῶν βετινῶν.
— Ἐύπνα γράφομαι καὶ τρέμα νὰ μοῦ ἀγοράσῃς μιὰ πηγυ σκεπὸν ρῆξ γικτὶ δὲν ἔφθασε γιὰ τὸ ντόμινιο τοῦ μικροῦ ! . . Καὶ καμπόσῃ κουδουνάκια ἄκομη ! Νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ἀμέσως γιὰ νὰ προσβάσω νὰ τὰ ράψω !
Ἄπὸ τῆς ἐπτάμισου εἰς τὸν δρόμο. Τὰ μαγαζιά κλειστά ἀκόμη. Τί νὰ κάνω, Θεὲ μου ;
Ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα, ἔν καὶ ἀργά, ἀπεστάλησαν.
Ἄλλὰ θέσις ;
Βούτυρος εὐρέθη καὶ κῆπη. Κίποιος φίλος μου ἤμπορος μὲ προσέφεραν εὐγενῶς τὴν ἀριστεράν . . . βιτρίναν τοῦ μαγαζιοῦ του.

— Ἡ γυναικία μου στή γυάλα ; ἐφώναξα ἔμπλεως χερᾶς. Ἐπὶ τέλους κῆπη εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γιὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον μικροῦριόν μου !
Μίξ καὶ τέταρτον. Ὀριζμηθευτικὴ ἐξοδος τῆς οἰκογενείας.
Τὴ παιδιὰ μπροστὰ με τὰ ντόμινια, κατόπιν ἡ ὑπηρεστῆρα με τὴν μικρὴν βλάχοπούλαν, μετ' αὐτὴν ἡ κυρία